

TRƯỜNG ĐẠI HỌC VĂN HÓA HÀ NỘI

KHOA VIẾT VĂN – BÁO CHÍ

Vũ Thế Nam

TÁC PHẨM TỐT NGHIỆP

(KHÓA 11, NĂM 2008 – 2012)

HÀ NỘI – 2012

Chùm thơ ngắn (Mưa ;Cầm ô ;Theo mùa):

Mưa

Lộp bộp

lộp bộp

và mắt em...

lũ quét

đừng nói gì cả

khoảnh khắc này chứa đầy ma lực

tự kiếm cho mình một chiếc phao.

2008

Cầm ô

Chiếc ô màu đỏ

Chiếc ô màu xanh

Xoay

Xoay

Mưa rơi hình tròn ốc

Chiếc ô màu vàng

Chiếc ô màu đen

Em lẩn khuất

Giữa ngàn đôi mắt xoay.

2008

Theo mùa

Mưa rơi bản tính

Dù em không cảm ô

Dù đường ngập bóng trưa

Sẽ còn nhiều hơn thế

Những điều em không hiểu

Tại sao mình bị ướt?

Từng hạt buồn đánh rơi

Theo mùa thu trôi tuột

Chỉ là một cơn mưa

Để mình không bị ướt

Em hãy tan theo mùa.

Gánh nước

O đi gánh nước

vẹo vọ quai đê

kĩu cà kĩu kịt

nhao nhác bờ tre

đêm khuya gánh nước

buồn ngủ buồn nghề

con trăng treo đầu đòn gánh

khỏa thân trắng lớp theo về.

Huế buồn

Khi chiều đến tôi đan tay hình chiếc cốc
hứng đầy tĩnh lặng vô biên
dưới chân cầu, cửa chùa, trên những ngọn đồi cũ kỹ
thu bóng mình vừa một cái chạm ly

khi chiều đến
trong cơn ngái ngủ con đường nằm đếm dấu chân góa bụi
mặt người góa bụi tan vào cơn mưa
tự hỏi hôm nay và hôm qua sự ưu tư trong mắt em có điều gì khác
ngoài vàng trắng trầm tích bốn mùa

Thiên Mụ rụng chuông
giục thần tiên cười hạc đi về
gạch đá gọi tên bằng chút từ bi sót lại
rồi dốc cạn vào đêm

khi chiều đến
chỉ những con ve là biết
chiều một nửa vện nguyên.

Không đề

Trong thỏa thuận về sự hóa thân
tôi tìm tôi phân biệt

trên cánh đồng mang màu áo cũ
những linh hồn đã chết

qua rất nhiều được mất
tôi tìm em
ở nơi em không đến.

Người đàn bà đi qua tôi

Ngày tôi về trọ

mùa xuân có thêm một nỗi buồn

người đàn bà đầu tiên đi qua tôi bốc hơi trong mùi khắm nồng phòng hộ sinh
chật chội

dây rốn được đem phơi

tôi được đem phơi

người ta nợ tôi lời xin lỗi về chiếc dây kỳ diệu

20 năm sau

người đàn bà đầu tiên vẫn bốc hơi trong mùi khắm nồng và hàng trăm thứ mùi
khác nữa

hàng trăm khuôn mặt mỗi khuôn mặt là một cuộc đời lặng lẽ đi qua

những dòng sông những ngọn đồi những con đường lặng lẽ đi qua

vẫn không quên được chút nồng nàn hôm ấy

tôi chỉ là đứa trẻ 21 tuổi 2 tháng 12 ngày

rong chơi trong đôi mắt vạch đường lóe sáng phía chân trời

ngày rụng rơi

trên những ngọn đồi lóe sáng

tôi chỉ là đứa trẻ 21 tuổi 2 tháng 12 ngày

thèm được về dưới bầu ngực chưa lờm héo quắt

thèm được nghe một câu hát ru

không hẳn là niềm vui

không phải gia tài

tôi là điều gì đó đằng sau nỗi buồn của mẹ

hằng đêm tìm về chiếc dây được người ta đem phơi.

Những giấc mơ

Sáng thức dậy trong dư vị ham muốn đêm qua

giấc mơ không lấp đầy khoảng trống nên mỗi đêm lại nghĩ cho mình lí do để vô về

đêm qua giấc mơ gây hơn đêm trước

những giấc mơ không đầu không cuối

chúng mang linh cảm tội lỗi về cái đẹp và nỗi buồn

một ngày tháng ba hoa gạo rủ nhau về nguồn cội trong cơn mưa đổ rục góc chiều

tôi không giải mã được giấc mơ

giấc mơ bị xé vụn trong đa chiều định nghĩa

chồng lên nhau che dấu những khoảng trống chồng lên khoảng trống

đã lâu rồi giấc mơ không được giặt giũ và đem phơi

đã lâu rồi những con chim xanh không còn ghé giấc mơ tôi

chúng lẫn khuất đâu đó trên cánh đồng mùa hạ trong giấc mơ của người khác

chỉ còn tôi trong giấc mơ có những khoảng hình vuông cô độc

lý trí không tồn tại trái tim định nghĩa những điều tưởng tượng

trái tim bất lực trước những điều tưởng tượng

trái tim bật khóc

thấy mình xa lạ trong giấc mơ của em màu trắng

ngọn đồi, những chiếc khăn trải bàn, rượu vang và áo cưới

giấc mơ hằng đêm em tình tự

giấc mơ tựa vào giấc mơ nước nở

ngày mai tôi sẽ mang giấc mơ ra tiệm giặt ủi

và đem phơi trên chuyến bus buổi sáng

những khuôn mặt đa chiều những cuộc đời vụn vỡ

giấc mơ gây béo tựa vào nhau than thở.

Sáng lạ

*Sáng thức dậy có cái gì vừa trôi qua đầu lưỡi
mặn và trơn tuột
đêm qua những nụ hôn bị sóng đánh chìm*

*sáng ra đường không thuốc lá không cả ngấm những cô nàng hở ngực
đạo bước bên cụ già nghe chuyện ngày xưa ngày xưa
trẻ con đến trường mang theo giấc mơ thành siêu nhân, phi công hay hoàng
hậu đêm qua sót lại
trong giấc mơ trẻ con thành người lớn còn người lớn là những chiếc xe tải
chở rắc rối từ nơi nọ đến nơi kia*

*buổi sáng không cãi cọ không đau đầu vì những câu chuyện nhỏ
trôi trong ồn ào xe cộ trong khói bụi vĩa hè một mùi hương một âm thanh một
ngô ngô cảm xúc
em dịu dàng bài hát của dòng sông
cánh bướm gọi ước mơ đồng điệu*

em dòng sông và cánh bướm

*sáng ra đường
thấy mình mặc áo xanh thủy thủ.*

Thứ bảy ngày...

Thứ bảy soi gương có em không em lạ quen giữa bao khuôn mặt
thứ bảy nóng và mặn
ngày đầy nắng
ngày thì thâm điều hồn nhiên của sóng
chiều ngân nga một vì sao xa

thứ bảy quên chải tóc dịu dàng để gió vuốt ve
đôi mắt đánh lừa bằng cái nhìn chạm đáy
trái táo trong vườn chín rụng vì quá nhiều bí mật
tôi phân vân trước những nỗi buồn

thứ bảy soi gương có em không em lạ quen giữa bao khuôn mặt
nụ hôn rất vụng nộ hôn trở mặt trốn vào đêm lạ hoắc
đêm thất lạc nụ hôn

thứ bảy soi gương không có khuôn mặt nào
thứ bảy soi gương không có khuôn mặt...
thứ bảy soi gương không có...
bên soi gương sang một ngày khác
ngày của những khuôn mặt và thói quen tự trình.

Tô Thị

Ngày

roi tự do mặt lá

vụn vỡ xe cộ

vang vọng phố xa

em đứng bóng

người đàn bà bế con đợi chồng hóa tượng từ bi

qua ngàn năm vết thương trầm tích

truyền kỳ luống bụi thiên di

không phải tôi

không phải một ai khác

một điều gì khác

chiều buông nổi ám ảnh hiện thân

không phải tôi không một ai một điều gì và tất cả

phố nghèo ngao cổ tích

ngày xưa ngày xưa

có người đàn bà mang trên mình khuôn mặt tượng đá

không tin điều đánh mất.